

Arrest

nr. 63 840 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 21 juni 2011 houdende de vaststelling van het rolrecht van 350 euro met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. THYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Marokkaanse nationaliteit, dient op 10 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

Op 2 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“(...)

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene slaagt er immers niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. In eerste instantie moeten we opmerken dat het onduidelijk is wanneer betrokkene in België aangekomen is. Hij verklaart sinds 2006 hier te verblijven. Echter uit zijn dossier kunnen wij opmaken dat hij in november 2006 in Rabat een ‘certificat de bonne conduite’ gekregen heeft. Verder zijn er geen bewijzen die aantonen dat betrokkene in dat jaar in België is aangekomen. Vervolgens legt betrokkene een attest voor van ‘Vrienden van Palastina’ [sic]. Dit attest kan echter niet aanvaard worden. In eerste instantie moeten wij opmerken dat dit attest enkel de naam ‘B.G. (...)’, zonder geboortedatum of nationaliteit, vermeldt zodat wij niet met zekerheid kunnen stellen dat het hier inderdaad over betrokkene gaat. Daarnaast bevat dit attest fouten tegen het Nederlands (vrienden van Palastina, basisprincipes van het gebruik enter net PC). Ten slotte blijkt uit de getuigenverklaring van Dhr. B.M. (...) dat betrokkene pas in 2008 in België zou aangekomen zijn. Betrokkene kan dus niet aantonen dat hij in België verblijft sinds 31 maart 2007.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn (betrokkene heeft zich ingeschreven voor lessen Nederlands, spreekt Frans, legt een arbeidscontract voor alsook een werkbelofte, een attest van werkbereidheid en getuigenverklaringen, heeft verschillende opleidingen gevolgd, behaalde in zijn land van herkomst verschillende diploma’s, heeft een sociaal netwerk uitgebouwd, heeft in België het centrum van zijn belangen gevestigd) kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 10.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (artikel 8 EVRM, het zou bijzonder moeilijk zijn voor betrokkene tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren, betrokkene heeft geen enkele band met zijn land van herkomst, betrokkene heeft geen familieleden in zijn land van herkomst, betrokkene heeft geen enkel moreel of financieel belang in Marokko) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene de volgende elementen zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid: artikel 8 EVRM, betrokkene heeft geen enkele band met Marokko, noch familiaal, noch financieel, noch sociaal. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene geen enkele band meer heeft met Marokko, noch familiaal, noch financieel, noch sociaal, dient te worden opgemerkt dat hij hiervoor geen bewijzen neerlegt. Het lijkt verder erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij zou kunnen verblijven. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Daarenboven verplicht onderstaand bevel hem niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Wel wordt hij verplicht het Schengengebied te verlaten. Indien betrokkene zou wensen op vrijwillige basis terug te keren naar zijn land van herkomst, kan hij beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Deze

organisatie kan hem de nodige steun geven voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

(...)"

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de motieven als volgt luiden:

"De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"2.5. De middelen tot vernietiging

Eerste en enige middel, genomen uit de schending van

- de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook hiermee samenhangend de zorgvuldigheidsplicht;

- artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens; - de instructie van de federale regering van 19/07/2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet;

Doordat:

1. De Minister van Migratie- en Asielbeleid bij de bestreden beslissing volledig te buiten gaat aan de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en hiermee de voornoemde wetsbepalingen schendt. Bovendien houdt de bestreden beslissing een volledige miskennis in van de doelstellingen van de instructie van de federale regering van 19/07/09.

Verzoeker beroept zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op criteria 2.8.B en artikel 8 EVRM alsook zijn duurzame lokale verankering.

2. Wat betreft het criterium 2.8.B staat in de bestreden beslissing te lezen dat verzoeker niet aantoonbaar in België te hebben verbleven sinds 31/03/2007:

"(...)"

Verzoeker is niet akkoord met deze motivering en dit om volgende redenen:

(a) Verzoeker benadrukt dat hij sinds 2006 in België is. Het gegeven dat verzoeker in november 2006 een bewijs van goed gedrag in Rabat gekregen heeft wordt door verwerende partij ten onrechte gebruikt om te stellen dat verzoeker niet sinds 2006 in België verblijft. Het attest van goed gedrag werd immers niet door verzoeker zelf afgehaald in Rabat doch wel door zijn broer die op dat ogenblik daar verbleef.

De motivering van de bestreden beslissing dat door dit attest zou zijn aangetoond dat verzoeker niet in België verbleef is dus volledig verkeerd en kan niet als correcte motivering worden weerhouden.

(b) Wat betreft het attest van 'Vrienden van Palastina' vermeldt inderdaad geen geboortedatum doch het is wel degelijk duidelijk dat het hier om verzoeker gaat. Het lijkt nogal vreemd dat verzoeker in het attest zou zijn op naam van G.B. (...) terwijl dit niet hem zou betreffen.

Verwerende partij stelt ten onrechte de waarachtigheid van dit attest in twijfel. Verzoeker brengt thans hetzelfde attest voor waarop de instructeur handmatig de geboortedatum van verzoeker heeft vermeldt en ook de nationaliteit. (stuk 2)

Verder is het correct dat het attest van 'Vrienden van Palastina' een aantal schrijffouten bevat. Dit komt omdat de meeste personen die hier bij zijn aangesloten ofwel het Engels als voertaal hebben ofwel het Frans. Het gaat hier trouwens nog steeds om een vzw met als omschrijving 'Schoolproject PC vzw'. Ook hier tracht verwerende partij ten onrechte het attest in het nadeel van verzoeker te hanteren.

(c) Verzoeker heeft in zijn aanvankelijk verzoekschrift een aantal stukken gevoegd die aantonen dat hij wel sedert minstens maart 2007 in België aanwezig is. Ook de verklaringen omtrent zijn sociale bindingen tonen dit aan. Het attest van Dhr. B. (...), die meldt dat verzoeker sinds 2008 in België is, dient enkel zo opgevat te worden dat dhr. B. (...) verzoeker pas kent van deze datum en dus ook niet kan bevestigen dat verzoeker eerder in België verbleef.

Verzoeker brengt verder als bijkomend stuk een huurcontract voor waaruit blijkt dat hij een studio gehuurd heeft te Antwerpen vanaf 10/12/2006 tot en met 9/02/2007. (stuk 3) Verwerende partij kan nog altijd met dit bijkomend stuk rekening houden om het dossier van verzoeker te herzien en conform criteria 2.8.B verzoeker een verblijfsmachtiging af te geven. Verzoeker voldoet immers ook aan de andere voorwaarden van dit criterium: hij legt een correct ingevuld arbeidscontract voor en bewijst hier duurzaam verankerd te zijn. Verweerder dient zorgvuldig te zijn in haar bestuur en om deze redenen het huurcontract te aanvaarden als bewijs van verblijf in België sinds minstens 31/03/2007.

3. Wat betreft artikel 8 EVRM is het zo dat verzoeker hierop beroep doet gelet op zijn privéleven dat hij hier thans heeft uitgebouwd. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst aangezien daar geen enkel familielid meer woont die hem zouden kunnen opvangen.

Besluit:

Verwerende partij is onzorgvuldig geweest in haar besluitvorming, heeft met verschillende bewijsstukken geen rekening gehouden of minstens deze onterecht in een andere context willen plaatsen, en heeft haar beslissing niet voldoende gemotiveerd. Bovendien staat het onzorgvuldige bestuur duidelijk vast doordat verwerende partij in gebreke is gebleven waar nodig desgevallend bijkomende inlichtingen in te winnen.

Deze gegevens zijn nochtans van manifest belang om te oordelen of het bevel om het grondgebied te verlaten in rechte en in feite verantwoord is en of dit al dan niet een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM;

De bestreden beslissing bevat op geen enkele manier een motivering waarom de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt niet zou opwegen tegen een gedwongen terugkeer of de bescherming van de openbare orde.

Terwijl:

1. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

De bestreden beslissing bevat daarentegen geen enkele verwijzing naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak (o.a. verblijf in België sedert 2006, het feit dat men het attest van goed gedrag tegen verzoeker tracht te gebruiken terwijl dit door de broer van verzoeker werd afgehaald in Rabat en niet door verzoeker zelf) en de duurzame verankering die verzoeker heeft aangetoond. Bovendien worden met tal van bewijsstukken gewoon geen rekening gehouden. Volgens verzoeker heeft de Minister dan ook niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling genomen om tot een juiste beslissing te komen; Minstens had de Minister hier naar moeten verwijzen en motiveren waarom in huidig geval de individuele omstandigheden niet kunnen opwegen tegen een eventuele terugkeer naar het herkomstland.

2. De bestreden beslissing is zonder feitelijke grondslag en is bovendien niet naar recht verantwoord; De bestreden beslissing betekent immers een inbreuk op artikel 8 EVRM nu verzoeker op gedwongen wijze zal worden teruggestuurd naar haar land van herkomst en hierdoor zijn privéleven in België op onherstelbare wijze verstoord zal worden.

3. De beslissing van de Minister staat niet in proportie met de hierdoor aan verzoeker berokkende nadelen;

Hij verkreeg een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl uit het dossier van verzoeker duidelijk blijkt dat er bijzondere nauwe banden met België zijn, waardoor bij de uitwerking van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending dreigt van artikel 8 EVRM;

Verzoeker zal hierdoor ernstige schade lijden en zal bij een gedwongen terugkeer aan zijn lot worden overgelaten in Marokko, terwijl hij hier in België de arbeidsmarkt zou kunnen betreden en voor zichzelf kan instaan.

Er is geen enkele opvang in het land van herkomst, noch vanuit financieel, moreel of sociaal oogpunt; De beslissing staat niet in proportie met het hierdoor aan verzoeker berokkende onherstelbaar nadeel;

4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is hij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan met onredelijk tot haar besluit is gekomen. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

In casu dient te worden vastgesteld dat de Minister bij zijn beslissing niet is uitgegaan van de juiste én volledige feitelijke gegevens. Er kan zelfs geen enkele motivering worden teruggevonden die verwijst naar de concrete feitelijke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt. Bovendien worden bepaalde bewijsstukken gewoonweg verkeerd aangewend om in het nadeel van verzoeker te gebruiken.

De Minister had in zijn beoordeling tevens moeten nagaan of het bevel om het grondgebied te verlaten in casu in feite en in rechte gerechtvaardigd is, hierbij rekening houdende met het feit dat er een schending dreigt van artikel 8 EVRM, het gegeven dat verzoeker geen enkele opvang heeft in het land van herkomst en volledig aan zijn lot zal worden overgelaten.

De Minister is onredelijk tot zijn besluit gekomen en motiveert op geen enkele wijze waarom de bestreden beslissing gerechtvaardigd is en voorrang dient te krijgen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Nochtans heeft verzoeker conform artikel 8 EVRM recht op de bescherming van zijn privé-en gezinsleven.

Een afwijking hierop is mogelijk doch dient dan voorzien te zijn in de wet én gemotiveerd: Conform artikel 8 EVRM, lid 2:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd nu nergens uit blijkt dat aan deze voorwaarden werd tegemoetgekomen en dient op te wegen tegen de individuele bescherming van het recht op het privé- en gezinsleven.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is en onzorgvuldig werd genomen met miskennis van bewijsstukken die werden voorgelegd.

Het middel is ernstig: de bestreden beslissing is niet deugdelijk gemotiveerd en dient om deze redenen te worden vernietigd.”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota vooreerst dat verzoeker niet dienstig de schending van de instructie van 19 juli 2009 kan inroepen aangezien deze geen bron van recht uitmaakt terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter uitspraak doet wegens overtreding van hetzij substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Wat betreft de opgeworpen schending van de motiveringsplicht repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

De verwerende partij stelt vervolgens dat waar verzoeker benadrukt dat hij sedert 2006 in België is, uit het oog verliest dat hij dit niet heeft aangetoond ten aanzien van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij wijst er op dat uit niets blijkt dat het “certificat de bonne conduite” door verzoekers broer zou zijn afgehaald en verzoeker toont dit tevens niet aan. De vage beschouwingen van verzoeker dat zijn broer dit stuk zou hebben afgehaald, is volgens de verwerende partij een loze bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd noch aannemelijk wordt gemaakt en kan dan ook niet worden aangenomen. Vervolgens wijst de verwerende partij erop dat verzoeker erkent dat het attest van de “Vrienden van Palastina” enkel de naam van verzoeker bevat en geen verdere gegevens zodat niet dienstig kan worden voorgehouden dat uit dit attest onbetwistbaar blijkt dat het betrekking heeft op verzoeker. Tevens erkent verzoeker dat het attest heel wat schrijffouten bevat maar de bewering als zouden de meeste personen die bij deze vzw aangesloten zijn het Engels of Frans als voertaal hebben, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt in haar nota verder dat zij niet inziet wat verzoeker bedoelt met ‘het gaat hier trouwens nog steeds om een vzw met als omschrijving ‘Schoolproject PC vzw’ en hoe dit de flagrante fouten tegen het Nederlands kan

rechtvaardigen. Het feit dat verzoeker aan zijn verzoekschrift overigens een nieuw attest voegt, kan evenmin volgens verwerende partij afbreuk doen aan de bestreden beslissing die terecht werd genomen op basis van de gegevens waarvan de gemachtigde kennis had op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing. Met de derde kritiek, waarbij verwezen wordt naar de stukken gevoegd bij zijn oorspronkelijk verzoekschrift en tevens wordt voorgehouden dat het attest van dhr. B. enkel zo dient te worden opgevat dat deze verzoeker pas kent van deze datum en dus ook niet kan bevestigen dat verzoeker eerder in België verbleef, toont verzoeker volgens de verwerende partij evenmin aan dat de beslissing onredelijk zou zijn. Verzoeker erkent met deze opmerking dat het motief in de bestreden beslissing terecht genomen is. De verwerende partij wijst er vervolgens op dat de verklaringen van vrienden attesten van sociale bindingen betreffen maar dat hierin geen enkele vermelding aanwezig is van de datum sedert wanneer verzoeker beweerdelijk in België aanwezig zou zijn zodat de verwerende partij niet inziet hoe deze verklaringen relevant zouden kunnen zijn voor wat betreft het voldoen aan de verblijfsvoorwaarden van punt 2.8B van de instructie en dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierover niet verder hoefde te motiveren. De verwerende partij concludeert dat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht heeft vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken in het Rijk verblijft.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de verwerende partij vooreerst op dat verzoeker niet aantoont een familieleven in België te hebben ontwikkeld noch zet hij uiteen in welke mate zijn privéleven zou geschonden zijn. De loutere bewering dat in zijn land van herkomst geen opvang voorhanden zou zijn, maakt volgens de verwerende partij niet dat verzoeker zonder meer moet worden toegelaten tot een verblijf in België. Bovendien volstaan deze beschouwingen niet opdat verzoeker een schending door de bestreden beslissing van zijn privéleven zou aantonen. Het louter hebben van sociale relaties worden volgens vaste rechtspraak van de Raad van State niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. In ondergeschikte orde wijst de verwerende partij erop dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat. Verzoeker laat volgens de verwerende partij na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet toegelaten inmenging in zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker aangehaalde redenen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. *In casu* werd de aanvraag van verzoeker ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit het door verzoeker op 7 december 2009 ingevulde “typeformulier Regularisatieaanvraag” blijkt dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

Het criterium 2.8.B. waarop verzoeker zich baseert, vereist onder meer bewijzen van een ononderbroken verblijf in België sinds minimaal 31 maart 2007, een kopie van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst, waarbij deze arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minimaal 1 jaar ofwel van onbepaalde duur moet zijn en een salaris moet bevatten dat minimaal gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen.

Verzoeker brengt bij zijn aanvraag een kopie van een Marokkaans paspoort, een kopie van een Marokkaanse identiteitskaart, een kopie van een rijbewijs, een kopie van een huurovereenkomst van 1 september 2009, een verklaring van aanmelding bij het Huis van het Nederlands van 24 augustus 2009, een beroepsattest Schoolproject PC vzw, een overzicht van diploma's en certificaten, een bewijs van goed gedrag daterend van 2006, attest van sociale bindingen, een attest van werkbereidheid VDAB, een werkaanbieding en een arbeidsovereenkomst bij.

De bestreden beslissing antwoordt dat verzoeker aan de hand van deze stukken niet aantoonbaar sedert 31 maart 2007 ononderbroken in België te hebben verbleven.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij niet akkoord kan gaan met de motieven van de bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat hij niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

Vooreerst stelt verzoeker dat hij sedert 2006 in België verblijft en dat het feit dat hij in 2006 in Rabat een bewijs van goed gedrag en zeden heeft gekregen niet wil zeggen dat hij niet sedert 2006 in België verblijft. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat hij dit attest niet zelf heeft afgehaald in Rabat maar wel zijn broer die daar op dat ogenblik verbleef.

In de bestreden beslissing wordt over dit attest van goed gedrag en zeden het volgende gemotiveerd: *"In eerste instantie moeten we opmerken dat het onduidelijk is wanneer betrokkene in België aangekomen is. Hij verklaart sinds 2006 hier te verblijven. Echter uit zijn dossier kunnen wij opmaken dat hij in november 2006 in Rabat een 'certificat de bonne conduite' gekregen heeft. Verder zijn er geen bewijzen die aantonen dat betrokkene in dat jaar in België is aangekomen."*

Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen enkel bewijs bijbrengt van de bewering dat zijn broer dit attest voor hem in 2006 in Rabat is gaan afhalen. Door deze loutere bewering toont verzoeker niet aan dit motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Vervolgens stelt verzoeker dat wat het attest van 'Vrienden van Palastina' betreft er inderdaad geen geboortedatum wordt vermeld maar dat het duidelijk is dat het om verzoeker gaat en verzoeker stelt verder dat dit attest een aantal schrijffouten bevat maar dat dit komt doordat de meeste personen die zijn aangesloten ofwel het Engels ofwel het Frans als voertaal hebben.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid motiveerde als volgt over dit attest: *"Vervolgens legt betrokkene een attest voor van 'Vrienden van Palastina' [sic]. Dit attest kan echter niet aanvaard worden. In eerste instantie moeten wij opmerken dat dit attest enkel de naam 'B.G. (...), zonder geboortedatum of nationaliteit, vermeldt zodat wij niet met zekerheid kunnen stellen dat het hier inderdaad over betrokkene gaat. Daarnaast bevat dit attest fouten tegen het Nederlands (vrienden van Palastina, basisprincipes van het gebruik enter net PC)."*

De Raad merkt op dat verzoeker niet betwist dat er geen geboortedatum of nationaliteit wordt vermeld op het attest van 'Vrienden van Palastina'. Met de bewering in zijn verzoekschrift dat *"Het lijkt nogal vreemd dat verzoeker in het attest zou zijn op naam van G.B. terwijl dit niet hem zou betreffen."*, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk oordeelde dat hij niet met zekerheid kan stellen dat het attest over verzoeker zou gaan. Het feit dat verzoeker nu een attest bijbrengt waarop handgeschreven de geboortedatum en nationaliteit van verzoeker worden vermeld, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker is er verder van overtuigd dat hij een aantal stukken heeft gevoegd die aantonen dat hij sedert minstens maart 2007 in België aanwezig is en dat ook de verklaringen omtrent zijn sociale bindingen dit aantonen. Verzoeker stelt dat het attest van de heer B. die meldt dat verzoeker sinds 2008 in België is, zo moet opgevat worden dat deze verzoeker pas kent van deze datum en dus ook niet kan bevestigen dat verzoeker eerder in België verbleef.

In de bestreden beslissing wordt over de verklaring van de heer B. het volgende gemotiveerd: *"Ten slotte blijkt uit de getuigenverklaring van Dhr. B.M. (...) dat betrokkene pas in 2008 in België zou aangekomen zijn. Betrokkene kan dus niet aantonen dat hij in België verblijft sinds 31 maart 2007."*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de heer B. het volgende schreef in zijn verklaring: *"Ik ondergetekende, B.M. (...), ingeschreven te (...), bevestig met dit schrijven dat de genaamde G.B. (...), geboren op (...) en wonende te (...), sinds het jaar 2008 in ons land verblijft."* Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat dit moet opgevat worden dat de heer B. verzoeker pas kent van deze datum en dus ook niet kan bevestigen dat verzoeker eerder in België verbleef. De heer B. verklaart immers uitdrukkelijk dat verzoeker sinds het jaar 2008 in ons land verblijft. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit de getuigenverklaring van de heer B.M. blijkt dat verzoeker pas in 2008 in België zou zijn aangekomen en dat verzoeker dus niet aantoont dat hij sinds 31 maart 2007 in België verblijft.

Ten overvloede merkt de Raad op dat zelfs indien verzoeker zou gevolgd kunnen worden dat de verklaring van de heer B.M. moet opgevat worden dat hij verzoeker pas kent van deze datum en dus ook niet kan bevestigen dat verzoeker eerder in België verbleef, deze verklaring ook niet aantoonde dat verzoeker sedert 31 maart 2007 in België verblijft zodat verzoeker dus ook hiermee niet aantoonde dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift een huurcontract voegt waaruit zou moeten blijken dat verzoeker een studio gehuurd heeft te Antwerpen vanaf 10 december 2006 tot en met 9 februari 2007, dient er opgemerkt te worden dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Verzoeker brengt pas in huidige stand van de procedure dit huurcontract bij zodat het niet aan de verwerende partij kan verweten worden met dit stuk geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker met het bijbrengen van dit stuk tracht een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker stelt vervolgens in zijn verzoekschrift dat de staatssecretaris niet is uitgegaan van de juiste én volledige feitelijke gegevens, aangezien er geen enkele motivering wordt teruggevonden die verwijst naar de concrete feitelijke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt. De bestreden beslissing bevat volgens verzoeker geen enkele verwijzing naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak, onder andere zijn verblijf in België sedert 2006, het feit dat men het attest van goed gedrag tegen verzoeker tracht te gebruiken terwijl dit door de broer van verzoeker werd afgehaald in Rabat en niet door verzoeker zelf, en de duurzame verankering die verzoeker heeft aangetoond. Bovendien wordt met tal van bewijsstukken volgens verzoeker gewoon geen rekening gehouden.

Na grondige lezing van de bestreden beslissing blijkt daaruit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk rekening heeft gehouden met de juiste én volledige feitelijke gegevens. Bovendien bevat de bestreden beslissing een motivering die verwijst naar de concrete feitelijke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt: *“Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn (betrokkene heeft zich ingeschreven voor lessen Nederlands, spreekt Frans, legt een arbeidscontract voor alsook een werkbelofte, een attest van werkbereidheid en getuigenverklaringen, heeft verschillende opleidingen gevolgd, behaalde in zijn land van herkomst verschillende diploma's, heeft een sociaal netwerk uitgebouwd, heeft in België het centrum van zijn belangen gevestigd) kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”* Het feit dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing wil niet zeggen dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de juiste én volledige feitelijke gegevens van het dossier. Verzoeker laat bovendien na aan te geven met welke gegevens de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt op pertinente, deugdelijke, afdoende en ter zake dienende motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding.

De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Voorts voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat, waar verzoeker met de bewoordingen *“Nochtans heeft verzoeker conform artikel 8 EVRM recht op bescherming van zijn privé- en gezinsleven. Een afwijking hierop is mogelijk doch dient dan voorzien te zijn in de wet én gemotiveerd: (...)”* van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidsstoets heeft gedaan, artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissing het volgende stelt: *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”* De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid motiveerde dus wel degelijk waarom hij van oordeel was waarom artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is op verzoeker.

Vervolgens bepaalt artikel 8 van het EVRM als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker wijst in het verzoekschrift in algemene bewoordingen op het feit dat hij sinds 2006 in België verblijft en dat hij bijzondere nauwe banden met België heeft. Hij geeft geen aanduiding van een familieleven of een gezinsleven in België.

Er is bijgevolg geen sprake van een familiaal leven of van een gezinsleven, enkel van een niet nader gepreciseerd privéleven.

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privéleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift uiteen te zetten dat er in hoofde van hemzelf hinderpalen bestaan om een normaal en effectief privéleven elders uit te bouwen of verder te zetten.

De Raad stelt dus vast dat er *in casu* in hoofde van de Staat geen positieve verplichting bestaat om het recht op privéleven in België te handhaven aangezien verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat er voor hem hinderpalen zouden zijn voor het leiden van een privéleven elders.

Deze zaak heeft echter niet enkel betrekking op de vraag of het privéleven geschonden wordt doch zou een zaak van immigratie kunnen betreffen. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan lidstaten toe om de toegang van niet-onderdanen op hun grondgebied te regelen. Artikel 8 van het EVRM houdt geenszins een verplichting in voor de lidstaat om de woonplaatskeuze van een vreemdeling te eerbiedigen. Het feit dat verzoeker bijzonder nauwe banden zou hebben met België, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privéleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat het verblijf van verzoeker wordt geweigerd omdat hij niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het privéleven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de

staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen. Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET